

РЕШЕНИЕ

№ 1372

гр. София, 02.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 31.01.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **5646** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Р. Н. Н., ЕГН: [ЕГН], с адрес [населено място], [улица] със съдебен адрес: [населено място], [улица], чрез адв. А. Т. срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 1363 от 19.05.2022 г. издадена от С. Т. К. на длъжност младши автоконтрольор, група 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която за извършени от водача на МПС Р. Н. Н. нарушения на ЗДвП, на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС но за не повече от 18 месеца.

Оспорващият твърди, че обжалваната заповед е незаконосъобразна, немотивирана, издадена в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Сочи, че не е извършила твърдяното нарушение. С оглед на изложеното моли се съда да постанови решение с което да отмени заповедта, като незаконосъобразна. Претендира разноси по делото, съобразно на представен списък по реда на чл. 80 от ГПК.

В проведеното открито съдебно заседание процесуалният представител на оспорващата, адв. Ч., поддържа жалбата и наведените в нея доводи за незаконосъобразност на акта. Претендира разноси по делото, съобразно на представен списък по реда на чл. 80 от ГПК.

Ответната страна – С. Т. К., на длъжност младши автоконтрольор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, редовно призован, не изпраща представител. В депозираното по

делото писмо, с което е изпратена в съда административната преписка, ответникът не е взел становище по същество на жалбата, а е направил единствено възражение по реда на чл. 78, ал.5 от ГПК за прекомерност на сторените от страна на жалбоподателя разноси, в случай, че такива бъдат претендирани.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не взима становище по жалбата. Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт – заповед № 1363 от 19.05.2022 г., издадена от С. Т. К., на длъжност младши автоконтрольор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС но за не повече от 18 месеца.

За да постанови атакуваната заповед, административният орган е приел въз основа на съставен АУАН, Бл. № 668008 от 19.05.2022 г., че водачът Р. Н. Н., управлявал л.а. „М. МЛ 280“ с рег. [рег.номер на МПС], собственост на „Ама Лизинг“ ЕООД в [населено място] и при извършена проверка водачът отказъл да му бъде извършена проверка за употреба на алкохол с техническо средство алкотест Дрегер с фабричен номер 0134.

В цитирания АУАН, като мотиви за издаването му е отразена посочената по-горе фактическа обстановка, обосноваваща нарушение на чл. 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП. Срещу АУАН от страна на водача на МПС Н. не е депозирано възражение.

Въз основа на АУАН е издадено НП № 22-4332-009874 от 02.06.2022 г., с което на жалбоподателя за посочените нарушения на нормите на ЗДвП са наложени глоби.

Представен е по делото и приет като доказателство талон за медицинско изследване № 107170 издаден на водача Р. Н., връчен на последния срещу подпис на 19.05.2022 г. Видно от събраните по делото доказателства, Н. не се е явил в МБАЛ „Св.А.“, за извършването на медицинско изследване на кръвта.

Представена е и Справка за нарушител/водач Н., в която са посочени съставените срещу водача АУАН за нарушения по ЗДвП и издадените въз основа на тях НП, както и издадените срещу водача фишове и заповеди за прилагане на ПАМ.

Видно от заповед № 81213-1524 от 09.12.2016 г. министърът на вътрешните работи на основание чл. 165 от ЗДвП и чл. 33, т. 9 от ЗМВР е определил контролът по ЗДвП да се осъществява от Главна дирекция „Национална полиция“; Главна дирекция „Гранична полиция“ и ОД на МВР и СДВР.

Във връзка горната заповед по делото е представена и заповед № 513з-1618 от 26.02.2018 г., с която директорът на СДВР е оправомощил лицата, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, т. 4, т. 5, буква „а“ и т. 6 от ЗДвП, като това са държавни служители от отдел „Пътна полиция“ при СДВР- полицейски органи по чл. 142, ал.1, т.1 от ЗМВР.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Предмет на настоящото съдебно производство е индивидуален административен акт - Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по реда на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Предвидените в чл. [HYPERLINK "https://web.apis.bg/p.php?i=11110&b=0" \l "p35325043" \t "_blank"](https://web.apis.bg/p.php?i=11110&b=0) чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП правни последици не представляват административни наказания, а принудителна административна мярка /ПАМ/. По смисъла на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон, поради което те са от вида на преустановяващите ПАМ. По своето правно естество заповедта за налагане на ПАМ е отежняващ индивидуален административен акт и се регулира от нормите на АПК.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б "а", т. 6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. От представените по делото Заповед № 81213-1524 от 09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи и Заповед № 513з-1618 от 26.02.2018 г. на директорът на СДВР е видно, че заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП могат да се издават и от служители от отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Следователно към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспореният вид.

Заповедта е обективизирана в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. В същата са посочени както правни, така и фактически основания за издаването ѝ. За да приложи процесната принудителна мярка, административният орган е приел от фактическа страна, че водачът на л.а. М. МЛ 280“ с рег. [рег.номер на МПС] , Р.Н. при извършена от контролните органи проверка е отказъл да му бъде извършена проверка за употреба на наличието на алкохол в кръвта с техническо средство или да даде кръв за медицинско изследване, което от правна страна съставлявало нарушение на чл. чл. 174, ал. 3 от ЗДвП.

Нормата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП предвижда, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения временно се отнема свидетелството за управление на моторно превозно средство /СУМПС/ на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде

биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

Съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК доказателствената тежест лежи върху административния орган. Той трябва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в административния акт и дали са изпълнени законовите изисквания при издаването му.

В случая заповедта е издадена при наличие на посочените по-горе материалноправните предпоставки предвидени в чл. 171, т.1, б. „б“, пр. 2 от ЗДвП. Установява се от фактите по делото, че жалбоподателят Н., като водач на МПС е отказал да бъде проверен за наличие на концентрация на алкохол в кръвта с техническо средство или да даде кръв за медицинско изследване, установено по съответния ред. Това още по силно се потвърждава и от факта, за който не се представят доказателства в тази насока, че жалбоподателят не е посетил посоченото в талона за медицинско изследване, медицинско заведение в рамките на указаното време, както и, че е дал кръв за изследване.

За извършеното нарушение са съставени АУАН и НП. Срещу АУАН не са релевирани възражения, видно от отразеното в него. Тук следва да се отбележи същото така, че доводите изложени в жалбата относно допуснати процесуални нарушения при съставяне и връчване на АУАН са неотнормими към предмета на спора в настоящото производство.

При това положение съдът приема, че са били налице основания за издаване на обжалваната заповед. Следва да се посочи, че административният орган е действал при обвързана компетентност и налагането на предвидената в закона ПАМ не е подлежала на преценка при реализиране на предпоставките за това, т.е прилагането на принудителната административна мярка, с оглед установените факти по делото, е било задължително.

Поради изложеното съдът намира, че оспорената ЗППАМ е постановена в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, визирана в чл. 22 от ЗАНН, връзка с чл. 171, ал. 1 от ЗДвП. Целта на конкретната ПАМ е да осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановяват административните нарушения. ПАМ не е санкция и тежестта на ПАМ не може да се съобразява с тежестта на нарушението, затова и законодателят е предвидил, че тя се прилага под прекратително условие "до решаване на въпроса за отговорността" на водача на МПС, но за не повече от 18 месеца, в случай, че произнасянето във връзка с отговорността по същество продължи повече от 18 месеца. Ако НП бъде отменено с влязло в сила съдебно решение преди изтичането на 18 месеца, то и ПАМ ще отпадне автоматично, поради настъпване на прекратителното условие, свързано с действието ѝ.

По изложените съображения жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора, доколкото не направено искане за присъждането на разноски, съдът не дължи произнасяне в тази връзка.

Така мотивиран, Административен съд София-град, III-то отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. Н. Н., ЕГН: [ЕГН], с адрес [населено място], [улица]

със съдебен адрес: [населено място], [улица], чрез адв. А. Т. срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 1363 от 19.05.2022 г. издадена от С. Т. К. на длъжност младши автоконтрольор, група 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която за извършени от водача на МПС Р. Н. Н. нарушения на ЗДвП, на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС но за не повече от 18 месеца.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване съгласно чл.172, ал.5 ЗДвП.

СЪДИЯ: